

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

↳ Sersbske njeđzelske lopjeno. ↳

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihcizisčezetni w Budyschinje a je tam sa schtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

Jubilate.

1. Pětra 2, 11—17.

Hdyž našch Knjes Jesuś Chrystuś wo njebjeskim kralestwje rěczy, ma wón porjad we woczomaj, kotryž chze wón se swojim knježenjom a pastyrěstwom mjes čłowskimi džěcziimi postajicž, swjaty porjad, kaž Schiller we sławnej pěšni wo swonu praji. Pschi krašnych słowach tuteho pěšnjerja, kotryž tajki porjad, „žohnowanjapolnu njebjesku džowku“ mjenuje, móželch šebi najlěpje na Bože kralestwo myšlicž. Abo kak mohł hewak dokonjany porjad móžny bycž na šwěcže, hdyž niz pod duchamóžnym rukowanjom dobrego pastyrja? Hdyž bychu swony psches sbožowne čłowjestwo klicžale: Wyštaježe (Jubilate!) Bohu wschitke kraje! hdyž niz tam, hdyž wschitzy wobydlerjo jenemu knjesej šluža, kotryž je Šbóžnik wschitkich?

Haj, tež sa wschitke kraje, niz jeno sa kóždeho čłowjeka płaczi, so njeje w žanym druhim šbóžnosć. Pschi tym pak dyrbi krcže stacž Jesuśowu měšnik i napišmom: Moje kralestwo njeje wot tuteho šwěta. To je psche wscho wažne. Jesuśowa šmjercž pod mozu woješkich to wujapnjuje. Jeho knježěški trón je klich a jeho móž je w bójškej lubosći a w duchu a prawdže. Tak wón niz mjenje, ale móžnišcho knježi hacž žana wyschnosć. Wón dušcam datwa a njeberje dawł, wón pomyschuje a nječini poddanych, wón wušwobodžuje wot šakonjom a čini šbóžnych. Šchtož žadny křěžor a kral nje dokonja, to Jesuś šamože.

Tehodla pak šwětno knježěštwo njeje njetrěbne. To šo tam šamo rošymi, hdyž wyschnosć w křesćijanškim duchu rukuje. Hdyž pak je póhanšte knježěštwo w kraju? Je te wysche? Njedyrbi křesćijanstwo wscho póhanstwo šwotštronicž? Haj, ale niz pschecziwo póhanštej wyschnosći postanycž. Kak štrachne budžišche to sa přěnich křesćijanow bylo! A to bylo pschecziwo Jesuśej, kotryž chze jeno duchownje dobymacž, niz se šwonkownej mozu. A wón je dobył a je a wostanje i knjesom nade wschěmi ludami — duchownje!

Tak tež w lišče na Romškich (12. a 13. šlaw) a tu w 1. lišče šwjateho Pětra wobštejazy čłowški porjad šo niz jeno pschipošnawa, ale šo wuczi, šo na šwěcže ma šwětno knještwo rukowacž a křesćizjenje dyrbja jemu poddani bycž. A wopravdže, křesćizjenje w romškim křěžorstwoje nejšu ženje šběžt pschecziwo šakonjam pschecžěhanja činili, ale šu wscho křudowanje ščetpliwje pschecžěpili, haj po japoschtolškej wuczbje sa hnadu pola Boha wobhladali, šo dyrbjachu njeprawdu čžěpicž. Šakle w čžafach wulkeje bamžisteje mozy šu bamžoj pschecziwo šwětnej wyschnosći stali, runjež běšche ta křesćijanška. Najhórje drje je bamž Šrehot VII. křěžorstwo podrywał. Šajki napohlad je to tola byl, šo w lěcže 1077 mlody křěžor Šendrich IV., bošy w šněš psched bamžowym hrodom Šanosša čžafajo, je psches poniženje šurowosć Chrystuśoweho našlědnika pschewinył! Šamž dyrbjesche poklecže wróćicž; prawje jemu to wěcže njebě.

Šadawł šwětnoje wyschnosće je šwonkowny porjad

w kraju. To je wulki nadawł, kotryž móža jeno wučeni, nashonjeni a sprawni sastoynizy dokonjeć. A wutrobu sa lud dyrbja tež męcz, haj wěricž do swojeho luda dyrbja. Wojošč a njewěstošč so njebmětej namatač, wošebje niz w nieměrných čašach. We wšchědnym žiwjenju so wjele praji: „Ničtó njemóže wšchěm ludžom prawje činič.“ Wjšchnošč ma po prawym tutón njemóžny nadawł, a to sa žyly kraj! Jenó derje, so wjšchnošč njeje hačle wčera rukowáč a sakoje postajowáč saporčala, ale je mudrošč lětstotkow hižom na ludowym sbožu džělala.

Kšchescžijanszy mužojo su kralojo, ministrojo, sastoynizy, wjšchtojo, wučerjo. Jenó kšchescžijan móže derje knjezič, kšiba so wšchěhomóžny Bóh tež póhanej duschnu a mudru wutrobu dawa. Wjšožny knježa su i wjetšcha jara sa žyrkej. Džak budž Bohu, so móžemy i polnej wěrnosčzu prajicž: němsti kšěžor a sakski kral staj wěrzajaj kšchescžijanaj. Ale tež mješ brěnimi a nižšchimi sastoynikami je sažo něščto wjožy tajkich, kotsiž su sa žyrkej a wěru smyšleni.

Wšchaf swonkowne knjeistwo njedokaha. Snutškowny porjad dyrbi tež byčž. Kšchescžijanska wěra, dobre wšchne, šwójbne sbože, čłowjekahódne žiwjenje, bratrowstwo, to hačle postaja dobry porjad, kajkiž najlěpšcha wjšchnošč postajicž njemóže. To dyrbi Jesuž pschińčž, Šbóžnik. Temu so wutroby wotewrja, w nim so nowy čłowjek narodži, haj šwět so pscheminje.

Najmjenje drje swonkowne sakoje pschecžiwio čžělnym žadosčam a wulkemu štaženju, kotrež i nič wukhadža, samóžeja. Šanbicžiwosčž, tale najžunišcha pňcha mlódeje holčžki, jeno w pobožnej wutrobje roščje. Duscha kóždeho doma pač je macž. A dom a w nim dobry šwójbny porjad, to so dopokasáč njetrjeba, móže jeno srašy, rošomny, sprawny, duschny, pobožny muž tworicž, wón je hlówa žyłego. Póžčiwosčž pač — po Božej mudrosčži! — móže sa dorosčženych štrownych ludži jenicžy w kšchescžijanskim mandželstwje byčž, hdžjež je wutrobna lubosčž a polne šwětne sbože, kajkež Boža hnada dawa. To je Boži porjad, kotryž je psches čłowški hrěch tak wjele šnicženy, ale tež psches wučžbu wo mnichowstwje pschelamany.

Romšy póhanjo su kšchescžijanske domy widželi, kajka čžesčž, lubosčž, sbože, mēr tam je. Tajki dom je wuskutt kšchescžijanskeho ducha. Tu wšchitke kšchescžijanske počžinki rukuja. Wěrnó je, so su mnischa wjele sa Bože kralestwo škonjeli, ale wjazy sa Boha je dom, kotryž je šrijedžišno kšchescžijanstwa. Š dobrnych škutkow, kajkež so w tajkim domje stawaju, dyrbja čži, kotsiž wo kšchescžijanach a jich wěre šle rěčža, kšchescžijanow špóšnacž a Boha kšwalicž. Tak so Bože mjeno pschpowjeda i widomnym škutkom, šwět so pschetwori a pscheminje. Porjad duschow je nastal. To je jene wjšoke knjeistwo, čłowjek je psches sakoš posbėhnjeny. Wón je w duchu živy, Bóh je w nim psches Šhryštuka.

Ale na šwěcže je šwětne knjeistwo. To njemóže duchowne byčž. Kšchescžijan jako šwobodny muž w Šhryštuku tola pod šwětnej wjšchnosčzu šteji. To by rěčalo, šrejotu na pschikrywawje šlósčje męcz, hdy by něščtó pschecžiwio wjšchnosčži byl. Ně, runje pod knježazhymi wobštejnosčžemi a sakojnemi ma kšchescžijan jako wotročžł Boži škluzicž.

Tak je kšchescžijanska wučžba wo šwětnym porjedže se šylnej šepjeru sa stat, a jadriwe napominanja twarja murje swonkowneho a snutškowneho porjada žyłego luda: Wopokazčže čžesčž kóždemu! Lubujčže bratrow! Wóičže so

Boha! Čžesčžče krala! — O Božo, natwač wšchudže tele murje!

Tak kšchescžijan škluzi, a tola kšchescžijanstwo šwět wobknježi. Jesuž je i knjesom! Tón wot wojerškich morjeny Šsyn Boži knježi! Wjškajčže Bohu wšchitke kraje! Šalleluja!

Šamjen.

T. w B.

Bedžba po njebju.

1. Pětra 2, 11.

Ša žušnik šym na tutej semi,
Móji wóžny dom su njebješa;
Šow i hrěchom, horjom, starosčžemi
Šso duscha hiščče bėdžicž ma;
Móji pučž pač škončžnje wjedže tam,
Šdžjež wěčžny mēr a pokoj mam.

Šswět sa naš ničžo šwoje nima,
Še jeno wotnajaty dom,
Niž podružštwa nam wotnajima,
Šdžjež kótki čžas šmy i pscheytkom —
Šdžž wola šmjercž, wšcho i rukow dasch
A prošny i domu wotkšód masch.

Tu w šwěcže sa mnje mēštno njeje,
Duž šložam wocži i njebješam;
Tam šebi moja wěra pscheje,
Šdžjež ja šwóji dom a statok mam;
Ščtóż tónle šwět šwóji mjenuje,
Tam šhubi prawo mēšchčžanske.

Byčž šrijedy mēšchčžan njesamožu,
Dóžž njebčch tudy i putnikom;
Šow wobštaráč mam šytwu Božu,
We njebješach pač šhowam dom;
Tu jeno kčžče nadžija,
Tam pač so krašnje dopjelnja.

Šow pučžuju po Šhryšta woli
Šačž tam, hdžjež kónž bu štajeny;
Mi nadžiju to njesamoli,
Še šhlėb egiptski nješlódny —
Wóh Šanaan džě sa mnje ma,
Niž šlódkich kicžow na dosčž da!

K. A. Pjedleř.

Šadna špowjedž.

Duchowny Frommel psche: Wěšche njedželu popołdnju, a ja bėch hiščče mlódy šarac we mojej starej wošadže, jako buch i mlódemu, čžěžy šhoremu čłowjekej šawokany. Wěch trochu w hrosy psched tym šhodom. Šdžž tež ma mlódosčž rad i mlódosčžu čžinicž, matej wonej tola hrosu psched šobu, a stari ludžo wjedža i džěčžimi a i mlódyhmi wjele lěpje rěčžecž hačž mlóžji. Šehodla šym tež teje myšle, so dyrbja so w našchich šschulach mlódschim džěčžom stari šhonjeni wučerjo dacz, dokelž maja šakožł položicž. Š temu pač so pschi twarje stari džěláčžerjo bjeru, niž wučžobni hólžy. Tak je tež čžěžlo sa mlódeho duchowneho, hdyž dyrbi i mlódyhmi ludžimi rěčžecž. Džěch pač tola, ale wutroba mi kšětro biješche. A tuto wutrobine bicže ma šwoje dobre, a ja nochžyl bješ njeho byčž, hačž mje wone runje hiščče pschi kóždym přėdowanju nad-

paduje. Hdyž wutroba bje, to 'je wošebje' pola fararja snamjo žiwjenja a so wón čuje, kajke čezke sastojsństwo ma. Sako do durjom stupich, pschińdže mi domjaza hospoša napscheczitwo a kowny mje do swojeje stwy. „Masch młody pscheczal je Sendželečan, kwn hwěrneju pobožneju starscheju. Wón je dženka rano w hajku tórnowal. Pschi tym je s wyšola padnył a šebi schiju slemil. Wón je drje hiščeže žiwy, ale jeho žiwjenje je na šamej kromje. Wón šebi jara po duchownym a po modlenju žada. Trošchtujče a pschihotujče jeho k sbóžnemu slóncženju.“ Ma to wona durje woczini a ja stupich nuts. We kožu ležesche něhdže jenadwazhčičlětny młody, rjaný čłowjek, s blědym bjeswoczom, se hwěczatymaj woczomaj a s nacžorn wlošami. Kajke lubošne čłowjke woblicžo, so jeho njesapomnju! Moju ruku sapschimnywschi prajesche se želnwym hlošom: „Dyrbu wumrjecž, luby knježe, pomhajče, so sbóžuje wumru. Wóh mje w młodošči precž wošmje, njejšym jeho pošluchal, šym dženka jeho nježdelu wotšwjecžil s turnowanjom a šym tola šwojimaj lubymaj starschimaj w Sendželskej šlubil, nježdelu šwjecžičž, kož ju my Sendželczenjo šwjecžimy. Wóže mi Wóh tutón hrěch wodacž?“

Čakajo wišasche jeho wóčžo na mojim erče. Běch šbity. Šak wjele hinał běch ja sa młode lěta nježdelu wotšwjecžil a njeběch šebi žaneho šwědomnja činik! Ščto dyrbjach prajicž? Dyrbjach jeho w šmjertnej nusy trošchtowacž s tym, šak hubjenje Němžy nježdelu šwjecža? Tu njebě šo jenož nježdelu wotšwjecženje štało, ale tež starschimaj daty šlub bě štamany. Něščto žadne je tajke čučžiwne šwědomnje, dyrbjalo šo wono ludžom hiščeže wšacž? Ně, mi bě, jako by šo wón se mnje šameho špowjedał. Šak dha jeho pschi tym wostajich, so je šwoje šwědomnje wobčežil, ale prajach jemu nětko tež wo troščeže wodacža, kiž je bohate nad tymi, kiž šu rošlamaneje wutroby a tšchneho ducha. Wón moju ruku džeržesche a kóčžesche ju pschi kóždym nowym troščeže. „Šeli-šo šo šami šudžimy, dha njebudžemy šudženi.“ Tuteho šchprucha šo wón s žykej možu pschimny, rěčesche pał pschego mjenje. Wóčžo šo šak mile šwěčžesche a špodžimny měr bě na njeho wulaty. Modlach šo s nim a požohnowach jeho. „Ššym wušwobodženy, du dom. Trošchtujče mojeju wboheju starscheju; prajče jimaj, so šym šbóžny.“ Šošchach jemu čžolo a hladach hiščeže šhwilku štejo na njeho. Šako běšchtej šo lědom dvě hodžinje minylej, buch proščeny, hiščeže ras k njemu pschińčž, so šebi wón to wutrobnje žada. Džěch a myšlach šebi, so šitadž je jemu něščto šako jeho wješelosč wšalo, šak šo to šak lóhžy štanje. „Hdyž šo do hrodu dže, dha pšy šchčowšaja,“ by mój šary šarať hušto rjeł, „a hdyž šo horje do nješšej dže, dha hiščeže wšchelate hrěchi na jeneho šchčowšaja, kotrež jenemu čžert na schiju honi.“ Ma tuto šłowo špomnich. Š jeho kožej šupiwšchi namalach jeho wjele šłabšcheho dnžli prjedy. Wón mje wo wodacže proščesche, so je mje šako šakal wołacž; ale wón ma mi hiščeže něščto prajicž. „W mojej młodošči, jako běch hólž wot džewjecž lět, běch něhdy rjanu čhinešištu ščalku, kotruž bě nan šobu pschinješł a kiž s druhim drohim šudobjom sa šchachlemi štejesche, do ruki wšal a rošbił. Čžropy čžišnych do jamy. Šako šo nan woprašča, ščto je tu ščalku precž wšal, womjelšnych šo, a pošdžišcho jo šaprěch. Ššlužobnej holžy bu wina dawana, so je tu ščtodu nacžinika, duž bu se škušby puščežena, dokełž bě tež hewal wšchelate šawinowala. Šč, mi žaneho měra nje wostaji, wy dyrbicže to starschimaj prajicž, so šym to ja byl; dwanačže lět je šasčło, so je šo to štało. Wóže šo mi to tež wodacž? Njechal s něšajkej nje wěrnosčju se šwěta woteńčž.“ Mi šyšly do wóčžłow stupichu, jako wón to šak šprawnje špowjedasche. Trošchtowach jeho s nowa, a jako potom džěch, praji wón: „Šakle, nětk je wščitko won.“ Šo dvěmaj hodžinomaj wón čžišche wušny.

Ššched jeho šasčžom móžach k wjele štam młodych ludži

rěčecž wo tym šłowie: „Šbóžni šu čži, kiž čžisteje wutroby šu, pschetož woni budža Šoha widžecž.“

Š nješšam!

Š nješšam pučž wjedže naš,
Šenož hošče šmy na šemi;
Šam na Šesušowu šwaš
Šroščeni šmy s jandželemi;
Šladajmy tež s woczomaj
Šorje, hdyž je wóžny kraj.

Š nješšam, mój ducho, šlecž,
Ššach šy byčža nješšesche!
Ščto čžył tudy šapocžecž
Ššredža měšta kničžomneho?
Šot Šoha wšach wušchol šy,
Š Šohu wrócž šo wješely!

Š nješšam naš šłowo wodž!
Š nješšam naš wone woła;
Š nim ty, moja dušča, šhodž
Šacž tam psched trón jeho štoła!
Š hdyž šłowo šakhowam,
Šběhnje Šoh mje k nješšam.

Š nješšam tež krašnje mje
Šwěra moja pošasuje,
Šotraž wušče hwěšdow dže,
Šušče nich mje pošběhuje.
Šwěšdy, mi šče molicžke,
Ššwětko s nješšej roššwěčž mje!

Š nješšam mje špowjedže
Ššmjercž, hdyž Šoh mje k šebi šwa
Š mje s nusy wutorhnje
Šeho ruša dobročžiwu.
Šesuš pošdže prjedy mje,
Ša nim šupam wješele.

Š nješšam — tam čžehnje mje,
Šoniž žiwy šym na šwěče;
Šam dže moje žadanje,
Šnech je w šymje, njech je w lěče,
Š nješšach — tam dom šwój mam,
Šóršy tež je wohladam.

D.

Šhubjena a šakonamakana.

Duchowny Šnak, we šwojim čžapšu předať pschi Běthlehem-škej žyrkwi w Šarlinje (pschir. Šomhaj Šoh čžo. 14 t. I.), wušladowasche něhdy w naboženškej wučžbje sa holžy 2. Móšš. 20, 14: „Ty nješšišč mandželštwu šamacž“ a mješ druhim šščłowaze prajesche: „Młode džowki! Šunajče šo rožam, kotrež šu s čžer- njemi wobarnowane; so, bliži-li šo lóžkosmyšplena ruša k wotlemjenju šwětki, šo wona na čžernjach šrani a šwětku nje pošdžtnjena a čžišta wostanje. Š šak šrudnje, nje móže-li ššubjena wjažy psched wołtať šupicž jako šnamjo nje winošče; njech mi žana mješ wami tule bolosčž nje pschihotuje! Dyrbjal-li pał šo tola šak nje poščiniť šlacž, dha njech potom winowata, s roššwěłowazej hnadu Šožej k pošnacžu šwojeho hrěcha pschinješena, šo k Šesušowymaj nohomaj

człowiek, jemu kwóć pad i roścaczom wusnawšchi, a tón, kiž Marju Madlenu njeje fastorczył, tež ju sažo wobhnadzi. —

Schtyri lěta posdžišcho bu jedyn dzeń duchowny knaf do jeneho šchpitala k jenej czežtofhorej wolany. Šow nadeńdže wón jenu kwójich něhduschich, najpołnišchu nadžiju sbudžowaznych katechumenow, jenicžtu džowku nahladneju starscheju. Šako wona jeho wuhlada, šapschitry wona šwoje woblicžo i wobemaj rukomaj psched hanibu a bolosczu. Knaf bě tak hnuty, so njemóžesche ani škowczka wurjez a wona horzo płakasche. Wón chze jejnu ruku šapschijecz, ale wona wuwola: Ša nješkim teho hódna, ja šym nadžije kwójeju starscheju šnicžila, ja šym wasche napominanja šazpila! Ša šym psche winowata, psche winowata! Šsu nětko schtyri lěta, jako mi prajescheže, so Šesuf Marju Madlenu fastorczył njeje a so wón kóždu roškatu wutrobu wobhnadzi; wěricže Wš, so wón mje hišcže pschitwosnje a mi wodacz chze? — Šón šwěrnny muž Boži chze ju i trošchtowaznymi šlowami šmėrowacz, ale wona šnapschecžiwu: „Ša to wšchitko wěm, buch wot młodosče w Božim šlowje rošwuczowana, a to mje runje čim winowaržišchu čini.“ — „Derje, wěriš pa, so je to, šchtož biblija wopšchija, Bože šlowo?“ — „Šaj.“ — „Wěriš so Bóh kže?“ — „Ně.“ — „Dha móžesč šebi tež te šlowa pschizpicž: Šrej Šesom Šhryšta, jeho Ššyna, wucžišči naš wot wšchitkeho hrěcha (1. Šana 1, 7). Šchtož budže šo k mjenu teho Knjesa wołacz, tón budže šbožny (Šomš. 10, 13).“ — Wona to wěriesche. Mrějazza móžesche hišcže se šwojijmaj starschimaj Bože wotkasanje wužiwacz a je w pokoju domoj šchła. Šejny pohrjebny tekst bėšche: Wješkosč budže w njebješach nad jeny m hrěšnikom, kiž pokutu čini, psched džewjecž a džewjecž-džefacz prawymi, kosiž pokutu njepotrjebaju. (Šuf. 15, 7.) — Šowle je widžecz, šchto to rěka: šhubjena a šakonamakana. Šadyn pad njeje psche hluboki, hacž so njeby Boža hnada došahala. Šaj, wumóženšči powjas došaha hacž do najhlubšich hlubinow, ale wón dyrbi šo wot čłowjekow šapschimnyčž.

Wandrowski.

Šchto njechal, hdyž je wuczobnik wubyl, šo na pucžowanje podacz, so by šwět šejnač? Wšchelazny na šwojim pucžowanju wjele nashonja a daloko pschindu. Šrofessor Šrugšch wišche: Šdyž ja ras i posdžišchim generalom i Šrolman psches Šeršišku pucžinu jěchach, šo na jene dobo i dwėmaj wandrowskimaj šetkachmoj, kiž bėšchtaj w tej drascže, šajkuž bėch we šwojim džěczatštwje na wandrowskich pschezo widžak. Šdyž šo k nimaj pschibličichmoj, šcžežeschtaj šebi kóždy kwóć klobuť a prošcheschtaj naju w němškej rěčži wo šmilny dar pod Šeršiškim šlonžom. Naju špodžiwanje bėšche wulke a bu hišcže wjetšche, hdyž i jeju rta šhoničmoj, so bėšchtaj šo pėšchi wot Šaspišeho jěšora šem psches wulku Šeršišku do Šnbišjeje na pucž podačoj, so byšchtaj tam šaj šo nadžijeschtaj, džěto namakaloj. Šedyn bėšche kowať, druhi šchczěťkať. Mój njemóžachmoj ničzo dale, hacž jijmaj šbožopschecža na pucž šobu dacž, so byšchtaj w pucžinje, hdyž žanych hospodow njeje, nješawutličoj.

W druhim šwětle pa šo tuto wandrowanje pokaže we wopšhanju, kotrež je ras jaty wandrowski šwojemu duchownemu wo šwojim pucžowanju dač: „Wot šwojeju starscheju“, powjedasche wón, „šchescžijansžy woczehnjeny, podach šo 18 lět šary, jako wandrowski na pucž a mėjach dobru wolu, pobožny a duschny wostacz. Ale šak je šo mi šeschko? Najprjedy pschindžech do Šajersšjeje; tam šu mje do palenzpicža nawucžili. Šotom šym do Šürttembergšjeje šchoť, hdyž je mje našch přeni wotročč revoluziju wucžil. A hdyž chžych ras še mšchi hicž, šu mje i piwom a wodu wobledi. Šotom šym šo na Dunawje na pluwaznym drjewje wot Šegensburga hacž do Šina wješł, a mėjach rjanu

msdu, došelž na drjewje pomhach. Šak potom na wšchě 12 lět dołho dale pucžowach pschese wšchě kraje a šym wjele nashonil a wjele widžak, tež šhžora w Šuskej a šultana w Šonstantinoplu — ale šchto mi to wšcho pomhasche? Šihdže na šwěcže nješkim čłowjeka namakal, kiž by mi něšchto lubosče wopokasal, ani i jenicžkim škowczkom. Šeno junu je mi mala holecžka šwoju butrowu pomasfu dała a rjanu bėku rōžicžtu k temu, hdyž bėch šo šprōžny pod lipu šhnył, kiž psched domom štejesche. Šo mojej wutrobje derje čzinjesche. Ale šchto šo šta? Džěcžowy nan nahle wotno wotewri a i hrošnym hlošom wołasche: „Šanka, ty njeduschne džěcžo, wostaj šo zuseho čłowjeka a pój na mějče nuts!“ A holecžka je šo mje nabožala a pschede mnu ččekať, šaj budžich šy duch šam byl. Ša pa šym šo hrošnje wušmjal a šym nana a mału Šanku šakal a jijmaj helu pschal. A nětko je wot teho dnja šem šo mnu i mozu heli napschecžiwu šchlo, a ja šym hrošnosče wobeschol, kotrež šo lėdma wurjez hodža, a nětko šedžu tu w jastwje a šym tu šažo na šwoju macž špominak, kiž je mje i wutrobny lubowala, a kiž bėšche dobra a pobožna, a šym płakal a pschi šebi mškil: Bych tola tež šajki byl, šajšaj wona je. Wobł tola šažo k njej, so bych pschi njej byl a šažo wot njeje šo wozčicž dač! Ale nětko je posdže!“

Šaj, wandrowski byčž — to móže něšchto rjane byčž — ale něchtōžkuli šebi na wotpucže šandže. Šdyž pa šo wandrowski wo twoje durje kłapa, dha nješabudž: Wón ma tež wutrobu, kotrež lubosč derje čžini, a domach starscheju, kiž na jeho šbožowny domojwrot ččakataj.

Wšhelake i bliska a i daloka.

— Šiatk šandženeho tydženja pschipołdnju w 12 hodžinach mějesche šo šhowanje njeboh knjesa šararja em. Šubizny w Šufezach. Šo žadanju njebočičkeho šta šo šhowanje na jednore waschnje. Wón njebėšche šebi žadať, so bychu šo pschi jeho šaschczu rěcže džeržake. Š pohrjebey bėšche šo na 20 duchownych šeschko. Šohrjeb mějesche k šarat Šjerwa i Šufez. Šnjes šarat Šrōšak Šrodžišchczanski wupraji drohemu šastōjnštemu bratrej džafne božemje. Šeho šaschcz šhowasche šo pschi pucžu k šarje, hdyž je njebočički šak mnohe lěta nimo šhodžik, šwojei wošadže drohe šlowo Bože pschipojedacz.

— 23. šaprleje šo přeni krocž wubjerť krala Šlbertoweho šonda k roždželenju danje na potrejbne wudowy šerbskich wuczerjow šhromadži jako na narodnym dnju našcheho nješapomniteho krala Šlberta. Š roždželenjom móžesche šo šapoczecz, došelž je šond nětko na we wustawšach postajenu wškosč wot 3000 hr. narostł. Móžesche šo 86 hr. 90. pj. roždžělicž, kotrež šo šjom wudowam wudžělichu. Šo njebychu šažo proštwy došchke, kotrež šo po wustawšach dopjelnicž njemóža, šo na to pokaša, so ma šo daň po Š 2 wustawšow roždžělicž „na potrejbne wudowy šahe šemrjetych šerbskich wuczerjow“, so po šajkim šo na wudowy džiwacz njemóže, hdyž šu jich mandželšy we wuczerškim šastōjnštwje wuškžili a potom šo na wotpocžinť podali. Došelž je přjedawšchi wubjerťownik wuczer Šommer wumrjet, šo na jeho mēštno knjes wuczer Šoblan w Šudyščinje do wubjerka pschiwša.

— W bližšchim čžahu šo nětko automobilowa jěšba i Šudyščina do Šamjeržza a do Šinsborla wotewri. Šacz hišcže w bližšchim čžahu k twarej želesnižy wot Šadworja dońdže, šo šda prašchomne byčž, došelž wšchinosč na tym wobšteji, so dyrba šo ležomnosče darmo dacž.